Kükuma ja Kaaluma on akand.
Mees akanud omas ahastuses appi
Karjuma. Õnneks juhtund tema
kisa kolm tõõ Wene meest kuulma
kes seal metsas puidsaagisiwad.
Wene mehed jooksnud mehe appi
üid mise peale sinna, ja akasid mõisa
saksa endi õbe kuulide laskmisega
sundima, et ta puu särki tagasi
läh eks. Wümaks läinud ta puu
särki, ja Wene mehed lõõnud
tema kehasse suured kase puu
pulgad pannud puu särgi kaane
jälle peale, lõõnud weel kolm
tugewad kase talba puu särgi
kaanest läbi otso ärra südamesse
ja käskinud süs meest ed asi sõita.
Mees sõitnud süs ilma õnnetuseta
kunni surnu ajale Wüskanud
ärra puu särgiga auda ajanud
mulla peale ja tulnud rahuga
oma kodu. Ots.

1. Ema ool.

Millal maksan mem me waewa
ea ema püma waewa
Kahel kääl kandemise?
Oh minu ella eidekene!
Kudassa mind kaswatasid
Kaswatasid kallistasid,
Üles tõstsid üpitasid,
Maha panid mangitasid,
Suu juures suisutasid
Kahel kääl kügutasid!
Wüsid põllel põllu peale
Panid parmaste wahele,
Süle täie keske ele
Et ei tulnud tuuli peale
Ei sadand sadu rumala
Ega weerind Wihma oogu.
Millal maksan mem me waewa
Ea ema püma waewa
Kahel kääl kandemise.